

მეოთხედი

მე ჩემს ვენახში რვა ვაზით ვუყვარვარ
ავდილდი, როგორც ვაზი სველი ჩემი იარაღი.
დღეს ჩემს გვერდებში სიამაღლებს გააქვით დანდვარით
ჩაქაფულ ქროხის სურნელია სანთიკით.

მზეს - განედლებულს ძეგლებზე მოცხნა ჩირთი
სღვას, როგორც სისხლის ტანასტაში გაშლადარი საშო.
გაგებდნენ სიტყვა და გაუტყორცნენ შორი ჯირითი,
მოვლიაზე ჯიგარ დაყრილს, მსურს გავიდავო.

ჩემს ლექსს თითქმის ეწერება ცხრა ლიტრა ერბო
გემრიელ შაშის შემზერებელს ბევრი მტყუანი.
ორი პურპური მე მებრძოვებსა ჯერ არტურ რემო,
და მერე ზეჰედ არწივებით ბავრატოვანი.

გიორგი ლენიაძე

5 მაისი
სამხედრო-სტამბა.

„ხაბი ძახთაჲნი.“

ძალის სახე-ხატად მოსკოვის ისტორიულ მუზეუმში

ვიწამე ხატი მე ძახთაჲნი.
სხვა წმინდანებში არა მაქვს ხელი.
ის არის ჩემი ფიჭვის ნაბიჯი
და ჩემი ლოცვის ერთი სახელი.

სრულს ღირსებით ჩამჯდარა ძალი
ვით თანასწორი ხატებში-ხატი.
მაზე არავინ ლოცულობს ახლი
როცა წირვაა გადისახალი.

მაგრამ ქრისტესთვის იგივე ეწეა.
ქრისტესთვის იგივე იყო შეფარი.
და თუშვა სახე არ შეეცემა
მაინც ამ საყდარს შემოეფარა.

ჯერ არ მოხილა ამ კაცის ნება
და მოხატული ძეგლებურ ჩვირზე
ცველა წმინდანებს ის ეუბნება
რომ ძალი ღვთისთვის გაგვრა ჯვარზე.

ვის გაუგია ძალი ჯვარცმული.
ან ძალი სახე სახარებაში.
მე ჩემი თაყიკ ვერ დავარწმუნე
ასეთი ფიჭვის გადარებაში.

და როცა ეხედვება ხატს-ძახთაჲნი
მოვიდრეკე ზუღებს და ვიტყვი ასე-
წმინდანო ჩემო-მე დაგვადეს
მე ქრისტემ შენზე გადამაძირა.

და მინდა გავხდე მე ძახთაჲნი.
მინდა საყდარში მეც დაეცეყო.
რომ გადვლახო ცველა ნაპირი
და გადაეთეო ხატთა სამეფო.

ასეთი ფიჭვი მე მანადგურებს
ფიჭო-წამების ახალ ქრისტეზე.
მაგრამ მატილებს ეველა სადგურებს
ქალწულის თეზე მავარი დეხა.

და გაჩერება ჩემთვის არ არი.
მიჭრიან ქრისტე, წმინდა ათონი,
აღარ მამუილდებს მშვიდი ოლარი
და მესიხარება ჩემი მადონა.

მადონა, ქრისტე და ძახთაჲნი
და საბოლოოდ ისევე პირველი.
გული ხატისთვის გადამაფერი
და მადონასთვის მარად მწირველი.

ასე ჩამოდის ჩემი ცხოვრება
მადონა, ძალი და ძახთაჲნი.
იმეთთვის ჩემი გამათხოვრება
და გავიების ზღვა უნაპირო.

ნიკოლოზ მიწეშვილი

მიგნილან „პირაჲნი“

11

მიგნილან პირაჲნი გათენიანისას

მოდის ვირების ქარაჲნი მადლი სიძველით
(გადახრილ მოცურეს ეუფარს შაჲს მოგზაურობა)
ქვეყნებში იდენტება ფიჭვის სიშველი
და ქრებოდნენ ისმის ხანაჲთა ერე ხმელთა.
მოაქვს სიშლიდრ სოფლებიდან უწყინარ ნაბიჯს-
უბნო ბავშვებს ეგარება ყივლის ნახე,
აწვალეს ქარი მავთულზე ქალაქს განახილს,
ბრუნდება ქალი წყლისა რომ უცხოებს წყავს.
მორცხვს ვირებს მენახარე დაწვდომ სახით
და უბნოთ ელის ცხვირსოველი ცეცხლის არწივებს.
ისმენს ვირაჲნი მის გინებას მანძილს გახილთ
და მიათრევენ შთელ ქვეყანას მავარ წიგნით.
არის სველები (დამოჯერეთ) ღმერთითა მკორე
რომელიც მძიმეთ დასწოლია ვირების ქრებებს.
მათი ყვირილი გოდება დაკორულ შირის
აწეული შვე როცა ენებით გველებს ახერებს.
ნანობენ მუდამ და სიკვდილი მათ ვერ აცდებს.
არ უყვართ თავი, სიყვარული არაჲს იციან.
მაგრამ როდესაც ოცნებებში სისაფლაოზე
ზარების ხმაში შორს ხედავენ მსხნელს და მისიანს.
შინდისევე ქვერტლით იფარება დილა აყრილი,
გატეხილ ნეშით მათივარი იყვრებს შალვას.
დგება სიტყვად და ეირები თავებ დახრილი
ქალის სინაჲთ მიეცემაჲს პრისპექტის ნარეაღს.

8

ჩ. მ. ჩ. მ. რ. ი

საჩუქრათ გიციან ტაბიძეს

პარასკევს ყაფანზე გასიღეს ჩოჩორო,
ატირდა საბრალო თაფლიდურ თვალებით
ახალმა პატრონმა მოპარსა ქოჩორო
და კიშკრის სვეტები მოკლეა ნალებით.

ბავშვებმა ბელელქვემ ანახვეს საწოლი,
კოცნიან, ახრებენ რძიანი ბალახით.
ორშაბათს აკიდეს ხურჯინით მაწონი:
პატარა ფეხები ეტკინა ტალახით.

ქალაქში უცინის ძეგლების მკერავი.
ნაცრობებს შეხედება, ეუცრაჲთ კრებია.
სურს დედის ალერსი, ვერ ვერ ხედავს ეჭაღის,
მოლოდ ხატს უცქერის სიყვარულ რტებთან.

სოფლისკენ ბრუნდება დაღლილი ვირები,
ჩოჩოროც მიეცება ბედს გადამაბრებს.
ამბობენ: ბაზარში არ უყო სიძვირე,
ღამდება და ქარი ამოსვლას აპირებს.

რადენ გვბაძე

მისიური დიალოგი

გიციან ტაბიძეს

ქალი:
შავი ნაწნავი გადაეციდე მერიდიანზე,
და ევრი ახლა ათითოლებით მოვიარს გატეხას.
ბევრი ლოცვა დაფენილი იდუმალ ჭაზე,
მრავალი ელის სარკეების ცქერით, ტეხას.

ვაჟი:
ბერიფასო სქესო! დიდიერებით ანდამანტებით.
ჩვენ სინთლის დღეებს მოვარე ისმენს მხოლოდ ხარებას.

ქალი:
მთვარეა ადეთ

ვაჟი:
მოგვიდა საწყალს ანთება.
თქვენ წამოისხამთ ქალბატონო თეთრ მწუხარებას,
და მოფრინდება როგორც მტრედი ცრელი უფლის.
უბიწო მარად შენ თვალებში ჯვარი იხრდება.

ქალი:
მთვარეა ჩემი მოწყენილი ჭირსუფალი,
(ო, აყვავდება ის მწუხარე პარადიზებით).
სერაფიმების მესამის შენთან ნახი შრიალი.
ღამეა დიდი და უცნობი მოდის მესია.
თითქოს დაგვანათის მოვინება ესტურიალის,
თითქოს ცრემლების გაგვაცილებს ჩვენ პროცესია.

ვაჟი:
დაიწყო მთვარემ სინანული და ცხრომა სწრაფი.

ქალი:
დაიღუპება ანთებისგან ის ოფლიანი.

ვაჟი:
ასე მკონია გადაესხა თითქოს კერძადი.
ერბების ობობა საოცარი და ჭორბოლანი,
ო, ცივი მთვარე მდიდრში ჩემი სულების.
დაგვტოვა მარტო საცოდავი დაშვარ მიწაზე,
სადაც ჩემივე გვიტრიალებს გარს სიღუბლი.

ქალი:
ტირან დები მარად მტკერში გადასულენი,
და, დიდ სიფრცვეში იყარება ჩემი ღუბი.

პოეტის პაუზა

სივრთო სივრცე მე დამაფრთხა
დასვენებისათვის
ჩემი ღეჭები - ღეჭები ნარინჯი,
ჩოჩოების-ნაგვანავი ფრანკი

გალატელებს სივრცის შილი მტკუნველი,
საქართველოში მე დავდივარ სულით გადარტყილით,
ვარ გაბრუნებული და მოდიან ფიჭვები მიწებში, როგორც რტეველი,
მე მინდა ვიყო მდიდარი და შკინდრე შაღები მოწყნებული სხილით.

ტფილისში მე ისე მომწყონდა, გადაწყვეტე ყველაფერს თავი დავარე,
ღეჭების წერაც მინდა მივტოვო,
ჩაღვან სისულელეა მიმართვა-თქვენ ცის თავანთო,
მოწყნდეთ, მადამოვო!
მე ვარ თავდახსნილი ასეთ აღვრდიან.

ყველა პოეტი დღეს აფერხებს განთიადს თვალში
და მზის ჩასვლასთან დაიღუპენ ბევრი ნიჭები:
მე მიხარია რომ არ არის მთვარე ჩემს ვალში
და როგორც ქუჩის პრისტიტუტა არ მტკუნდება
ძველი ღეჭიდან.

მაგრამ არ მიღირს ბედი თვალის დახამსებით,
მე შეუტრიალებ ულონობის მოზილ სიტყვებს,
რომ არ ანდება ამ სტრუქტურის გატყნულ შაშვებათ
პოეტის ყეფა.

თავდება ღეჭი და მე ერჩები უმცაოთელი.
სახე ზმოყანის მოღუნული, არ გაიმართა;
გრავალ ცეცხლად შენი ნიჭი მოგონილი რამე ყოფილა.
გრავალ ცეცხლად რა დაგეშართა?

გრიგოლ ციციშვილი

ადამის სიძველი

ჩემი ოთახი ფანჯრების რაზით,
სინთლის ვარსკლავით ნაცისკოვნები,
მატარა აზრის ხრიალი ნახი
და რიტურნელში ძველი სიყვანები.

რემო უფრო და ნათრევა
უცქერის გლობუსს დაეცილ გზებით.
მას შიშვე ტვირთი ქვეყნად დღეა
უდაბნოებით და სასტიკ ზღვებით.

მოხეტიალე ცირკის მოღარე
ხან ჯარისკაცი გამოტყვევლი,
რემო! გაივსო ქისი დოღარით
და ცხელ აფრიკას გარბი წყევლი.

წმიდა ნეკრები ვაჭარს ელიან:
ყავით, პოლილით და სპილოს ძელებით,
აქ კი ევროპა საძულველია
მოწყვნილ რასით და გრძელი წლებით.

ყველა პოეტებს უყვარს ფერი.
პარისის ტატზე ახელ დროებით,
რემო! გვახარებენ ღეჭებით, მერე-
ბიოგრაფიით და ოქროებით.

შენ პოეტის გამცემ იუდას
გმრებენ და გინჯას თვით ქრისტე მართავს,
მაგრამ შენი სახელს გვირგვინს მიუტანს-
რომ გეძაბოდნენ შენ „რემო მართალს“!

და ჯოჯოხეთის სეზონით მოკრალ
შენი ხომალდით ფიჭვით ნერცვაში-
და საფრანგეთის დეკადანს მწერალი
საქართველოდან ელის რეკანში!

ზაფხუ კარმელი

ნისლავი პირაჲნი

სიბერე დავა ჩემ სურვილს საშინელს.
სიბერული დილის ოდესმე იქნება.
სარკოსთან სიზმარი ვილაყვას აშინებს,
და წვიმას უკეთეს მოსდევს დაფიჭვება.

ნელდება ღლები, და სიძმაჲ ქარის.
მე ღამესთან ესდევარ როგორც ქანდაკება,
ეხლა ოდნავ ისმის მწუხარება ქალის,
ეხლა ოდნავ არის ნიჭი, გავება.

ვედრება და ნილი მოდიო ჩემ თვალში.
ფოთლებზე ჩამოწვა სინათლე ღამისა.
სადაც იმალდა უცნობი სიმართალი,
ამაირ ფიჭვისგან უფალი დამიკავა.

გერენტი გრანელი

ზაფხუ აფხაზი

